

צמאה נפשי

גליון 28

מועדי כניסת השבת

הדלקת נרות	מוצאי שבת
ירושלים: 4.13	ירושלים: 5.29
תל-אביב: 4.27	תל-אביב: 5.30
חיפה: 4.17	חיפה: 5.28
ביתר עילית: 4.27	ביתר עילית: 5.29
רבינו תם: 6.09	רבינו תם: 6.09

הנץ החמה: 6.36
 סוף זמן ק"ש למג"א: 8.33
 סוף זמן ק"ש להגר"א: 9.37
 סוף זמן תפילה למג"א: 9.09
 סוף זמן תפילה להגר"א: 10.01

פרשת שמות תשע"ג - דברות קודש מאת הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

"וינהג את הצאן אחר המדבר" (ג' א')

יש יהלום בתוך קופסה, ויש אחד שכל היום משפץ את הקופסה, מצחצח את הקופסה כל היינו, דואג לה, יש בפנים יהלום העיקר זה היהלום! העיקר זה הנשמה!

התורה מספרת על משה רבינו שהיה הולך לרעות את צאנו אחר המדבר. מה זה אחר המדבר? מה זה "וילך אחר המדבר"? וכי משה הלך לחפש מרעה טוב, מרעה יותר משובח? אומר רבי אברהם בן הרמב"ם - משה הלך לחפש מדבר אחרי מדבר, הוא לא הסתפק בסתם מדבר, הוא חיפש מדבר כזה שרחוק מכל המדבריות, מדבר שאף אחד לא עובר שם, שום אדם לא עובר שם, שום רגל לא דורכת שם, שרק שם יכול היה להגיע לשלמות שלו, להדבק בה' באמת, לדעת שאין עוד מלבדו, לדעת שאין לו שייכות לעולם הזה, אין לו שייכות לשום דבר, ולהגיע לביטול העליון. אדם חייב להיות מופשט מכל גשמיות, לדעת שאין שום גשמיות, אין עולם בכלל, העולם הזה זה חלום, זה דמיון, הזוהר הק' אומר (שלח לך קס"ט) - לעתיד לבוא לא ישאר שום זכר מן העולם הזה, שום דבר אפילו כחוט השערה, כלום! לא בתים, לא נכסים, לא בעיות, לא צרות, לא ישאר שום דבר מהעולם הזה, כל עוד שיש לאדם עדיין זכרון מהעולם הזה אז הוא לא יכול לבוא לתיקון שלו, אלא רק אם מייסרים אותו ומזככים אותו, מהתאוות, מההימיונות של העולם הזה, עד ששוכח את הכל, שלא יהיה לו שום זכר מהעולם הזה! אדם לא יכול להיכנס לעולם הבא אם יש לו איזה משהו מהגוף, איזה משהו מהעולם הזה. כי בעולם הבא אין בתים, אין אוכל, אין כלום, הכל אחרת לגמרי, הגוף נהפך לנשמה, שום נקודה לא תשאר מהעולם הזה.

מסופר על ר' שמשון מ"היער" - שהיה חסיד ברסלב שעבד את ה' בימים ובלילות בכוחות גדולים ובהתלהבות, שלפתע שבק חיים ונפטר, ובא בחלום לר' אברהם בערנינו נכד רבינו וסיפר לו את כל סדר הסתלקותו "בא אלי ר' נתן ולקח אותי לרבינו הקדוש הרבי אמר לי - מי אומר שאתה חסיד ברסלב? היית באומן, עלית לציון, היה לך מסירות נפש? זה הכול נכון, אבל להיות חסיד ברסלב זה לא כל כך פשוט זה לא בא בקלות, יש לי פנקס בא נבדוק ברישומות, הרבי לקח את הפנקס ואמר... זה בסדר אתה רשום בפנקס שלי אתה חסיד ברסלב, אבל יש לך עדין ריח מהעולם הזה!" כל עוד שיש לאדם איזה נקודה מהעולם הזה איזה זיקה לעולם הזה, איזה ריח של גשמיות, של תאוה של העולם, הוא לא יכול להגיע למקום שלו בשמים "באו שני מלאכים לקחו אותי לנהר דיגור - נהר של אש, והטבילו אותי... מה אומר גודל היסורים והכאבים שהיו בטבילה זו, היו לאין שיעור כלל וכלל, אין כאלה ייסורים בכל העולם, אולם גם גודל העונג שיש אחר הטבילה בו הוא לאין שיעור - אחר הטבילה חזר עימי ר' נתן לרבינו ז"ל נענה לי רבינו ואמר עדין מרגישים בך עולם הזה לך טבול שנית" אסור שיהיה פה שום אמונה בעולם הזה שום קשר לעולם שום שייכות לעולם, עד שאדם לא יוצא ממנו כל הריח של העולם כל הזוהמה של העולם הזה, לא יוכל להיכנס לעולם הבא "והזר עימי ר' נתן לטבול שנית, כשחזרתי לרבינו, אמר לי רבינו: אכן נטהרת"

אנחנו רוצים חיים נצחיים, הגוף זה רק קופסא, הגוף הוא רק קופסא לנשמה, למה ה' ברא לנו גוף? זה רק כדי שהנשמה לא תעלה למעלה לפני הזמן שלה, הנשמה אין לה מה לעשות כאן בעולם הזה, היא תמיד רוצה לחזור למעלה לשרשה, אין לה קשר לעולם הזה - עוד פעם לאכול, עוד פעם לשתות זה כבר נמאס! אדם חייב לאכול כי אחרת הנשמה תברח, ברגע שהוא לא יאכל הנשמה תסתלק ותחזור לשרשה. הנשמה לא רוצה להיות כאן! 120 שנה זה כבר השיא בשבילה אין לה כבר כח יותר היא כבר מבקשת ללכת מפה היא כבר רוצה ללכת מפה, עד 120 שנה היא עוד מחזיקה מעמד, אבל היא רק מחזיקה מעמד ע"י אוכל, לכן צריך תמיד לדאוג לצרכי הגוף. אבל באמת הגוף הוא רק קופסא לנשמה, כמו שיש יהלום בתוך קופסא ויש אחד שכל היום דואג לקופסא, משפץ את הקופסא - אתה מצחצח את הקופסא כל היום, דואג לה, יש בפנים יהלום, העיקר זה היהלום! העיקר זה הנשמה! תשפץ את היהלום! תלטש את היהלום! אתה דבר אלוקי, מה אתה מלטש את הקופסא! בשביל שיהיה לה ברק? אתה כל היום מלטש אותה, בסוף גם ברק לא יהיה לה מרוב הליטושים, כי לא ישאר שום דבר מהגוף הזה מהקופסא הזאת. הקופסא הזאת מכסה משהו, יש יהלום בפנים! תחפש את היהלום. לכל אדם יש שני דרכים כמו שכתוב - "ראה נתתי לפניך את החיים ואת הטוב ואת המוות ואת הרע"... "ובחרת בחיים" וכי צריכים להגיד לאדם לא לבחור במוות? כתוב "חיים...וטוב...מוות ורע" מי טיפש ובחר ברע? מי בוחר במוות? אלא סימן שפה בעולם הזה הכל מבלבל הכל הפוך המוות נדמה לחיים, הגשמיות התאוות נדמה לאדם לחיים טובים, והחיים - התורה והקדושה נדמים למוות ולכן התורה אומרת תהיה זהיר! יכול להיות שמה שאתה חושב שזה חיים - זה בעצם מוות, תזהר! אתה יכול למוות "ובחרת בחיים" תבחר בתורה, בקדושה, בטהרה.

לכל אחד ואחד יש מלחמות ארוכות ארוכות, היו כל כך הרבה שנכנסו לקדושה ולעבודת ה', והיו הרבה שלא יכלו להתמודד עם הנסיונות, לא יכלו להחזיק מעמד. ברגע שבאות המחשבות הרעות, התאוות אדם פשוט נשבר, הוא אומר אולי המלחמה הזאת זה לא בשבילי, מה יש לך דרך אחרת?! "ובחרת בחיים" יש טוב ויש רע... אין אמצע. אין כזה דבר זה לא בשבילי, אם אתה לא בוחר בחיים אתה בוחר במוות! אתה יכול להתדרדר אתה יכול לעזוב את התורה לעזוב את הכל וכו' לכן אתה חייב לבחור בחיים. כי באמת אם אדם ירצה להתקרב לה' אם רק ירצה, אז אין דבר העומד בפני הרצון, אין דבר שיעמוד בפני הרצון האלוקי, מה שאדם ירצה הוא ישיג, כמו שמביא ר' נתן בליקוטי הלכות - שאנשים שרצו להתעשר היו נוסעים למכרות יהלומים נוסעים למרחקים בתוך ג'ונגלים בתוך אינדיאנים בתוך מדבריות, ורוב האנשים היו נהרגים בדרכים, הם נסעו במסירות נפש בשביל להרוויח איזה קילו זהב, קילו יהלומים. אז בשביל הקב"ה בשביל הקדושה אדם לא יעשה מסירות נפש? שילמד מהסיטרא אחרא איך אנשים מתאמצים בסיטרא אחרא, אנשים באוניברסיטאות יושבים בלילות, לומדים כל הלילה לא יישנים בשביל כמה דברים של הבל, של עולם חולף, אז אנחנו בשביל הקדושה, לא נלמד תורה? לא נתאמץ?

קריאת קודש לכל קהל קוראי העלון "צמאה נפשי"

לאור בקשת הרב אליעזר ברלנד שליט"א להפיץ את העלון בארץ ובעולם ביתר שאת וביתר עוז ובשל הוצאות הכרוכות בכך אנו מבקשים מהציבור היקר להשתתף, לזכות ולקחת חלק במצוה חשובה זו. כל תרומה תתקבל בברכה.

תפילה לעני
 מאת מורנו הרב שליט"א

רבונו של עולם,
 זכני לשבע מטובך
 הנצחי ולהכלל
 באחדותך באמת,
 ולדעת שאין
 עוד מלבדך,
 ואפס זולתך, ולא
 אשוה מול עיני
 אלא את שמך
 הנורא והמיוחד -
 "שויתי ה' לנגדי
 תמיד". ולא
 אכלה את שנותי
 בהבל ובריק,
 במחשבות של
 הבל ותאות
 אסורות, ולא
 אטה את לבבי
 לשום ענין
 מעניני העולם
 הכלה והנפסד,
 שכולו דמיונות,
 שוא ותעתועים,
 שלא היו ולא
 נבראו מעולם,
 ואינם אלא אחיות
 עינים.

שמך יועבר לברכה
 אצל הרב שליט"א
 לזוהר בר-קיימא, לרפואה
 לפרנסה, לעילוי נשמה וכו'
 טל: 052-7639126
 052-7602440

פני מלך

השיפת האמת

כשאנחנו מקבלים חיות מעוד דברים, אז הקב"ה מרגיש: אתם ייתרתם עלי. יש לכם עוד כל מיני הנאות מהצד. יש לכם יהדות כסדר, יש לכם פולקלור יהודי, סדר יום, אורח חיים וכו', אבל בעצם יש לכם משהו אחר. זה השקר של החיים. השקר הוא שאדם כביכול מזהיר שהוא שייך למשהו מסוים והוא בעצם חי במקום אחר. יש עוד מקור חיות אחר לגמרי. וזה השקר הכי גדול שיכול להיות.

איך נחזיר את האמון של הקב"ה בנו? רק ע"י שהקב"ה יראה שלא מוותרים עליו, ושמוכנים למות על קידוש ה', ושבטוחים בו, ושיודעים שרק הוא יציל אותנו, בזכות מה הוא יציל אותנו, הרי אנחנו עשוינו כל מיני דברים לא טובים, וכי מגיע לנו שהוא יציל אותנו? אלא שהוא אבא שלנו. אנחנו הבנים שלו. אנחנו מאמינים בו. אנחנו יודעים שאין פה כלום, אין פה שום דבר, העולם הזה בכלל לא קיים, יש רק ה' שהוא נמצא כל הזמן, הוא נצחי, ואנחנו מבינים שצריך רק להתחבר אל הדבר הנצחי הזה.

יש נקודה אחת של חיבור וזה נקרא הצדיק. ע"י הענווה והביטול שלו הוא זוכה לחבר שמים וארץ. לכל יהודי יש נקודה אמיתית, פנימית, נקודה יהודית עמוקה, ששמה לא מוכנים לוותר. אפילו שבחוץ הכל נראה שקרים. כל הענין של הצדיק זה להסיר את כל המעטה של השקר שהוא בעצם מעטה חיצוני, ולהוציא לאור את הנקודה העמוקה הפנימית שמתחת, להוציא אותה אל הגלוי.

כל עם ישראל, כשמגיע הרגע הנכון, הם מוכנים למות על קידוש ה', כל יהודי זוכר את זה שבפנימיות אין לו שום מקום בעולם חוץ מהקב"ה. הוא נלחם עם כל ההנאות החיצוניות שיש לו וכל פעם מוותר על עוד הנאה חיצונית ועוד הנאה חיצונית ומתחבר לנקודה הזאת, הפנימית, העמוקה.

למדת, כתבת, רשמת, נבחת, ידעת, אתה כבר תלמיד חכם, אתה יכול להיות עוד מעט מורה הוראה, ולפסוק הלכות, קבלת תעודת רבנות, ויש לך מוח עצום אבל מה שקורה בלב, שמה זה קצת הלש.

ברגע שאנחנו נהנים ממשו אחר חוץ מהקב"ה, אז כבר אין לנו את הקב"ה. אין אפשרות כזאת של חיים כפולים. אי אפשר להגיד יש לנו גם את הקב"ה ויש לנו גם דברים אחרים. כשהננים לצאת לעולם הרחב, כשהננים להיות לא מובדלים מכל העמים, כשהננים להיות כמו כולם, אז מתרחקים מהקב"ה. אי אפשר להיות יהודי בביתך ואדם בצאתך, כמו שניסו לומר בתקופת ההשכלה.

הקב"ה רוצה מאתנו נאמנות. זאת האמת. אמת ונאמנות זה מושג אחד.

מה זה אמון? זה אישור שזה אמת, כשמישהו אומר משהו ורוצים להגיד שהוא אומר אמת, אומרים לו אמון. אמון זה סמל של נאמנות. בני אנוש עדיין לא יכולים להבין ולהשיג אמת. אנשים מדברים בשם האמת וכל אחד מנופף שיש לו אמת, מרים דגל של אמת, אבל את זה יש רק לקב"ה. לנו יש רק דבר אחד לעשות כדי להתחבר אל האמת. להגיד אמון על כל מה שאומרים לנו הצדיקים, החכמים, והתורה הקדושה. להגיד על כל דבר אמון. האמון הזה זה סמל של הנאמנות. ונאמנות זה פירושו נאמנות לדבר אחד, לאלוקים אחד, לתורה אחת. בשום פנים לא יכולים ליהנות מעוד דברים אחרים שאפילו שהם לא נגד ההלכה, אבל הם סותרים את הקשר שלנו עם הקב"ה. כביכול חיים כפולים.

הקשר שלנו עם הקב"ה זה לא יכול להיות רק דרך הראש. זה צריך להגיע אל הלב. צריך לחבר את המוח אל הלב, שהמוח והלב יהיו דבר אחד. כמו כשמניחים תפילין של יד שהם כנגד הלב ושל ראש כנגד המוח והמוח והלב נעשים דבר אחד. פרעה זה אותיות עורף, שהיה עומד ותופס את הצוואר של כל יהודי ויהודי ולא נתן אפשרות שהמוח וההשגות שיש לבן אדם יכנסו לו ללב.

פרפראות התורה

ה', כי זה עיקר התיקון של הגלות ושל כל הצרות שכולם נמשכין מחסרון הדעת, על ידי שנתעלמו במוחין, ולזה צריכין צעקה כנ"ל. (ליקוטי הלכות גילוח ה, ז)

"ואלה שמות בני ישראל" (א' א')

דורשי רשומות מוצאים במלה "שמות" רמז לפי נוטריקון לשלש המצוות הבאות: שבת, מילה תפילין. שלש מצוות אלו מצוינות, בכך שהתורה קוראת להן "אות". על השבת נאמר: "כי אות הוא ביני וביניכם". על מצוות המילה נאמר: "ונמלתם את בשר ערלתכם, והיה לאות ברית ביני וביניכם" (בראשית יז, יא). ועל מצוות תפילין נאמר: "והיה לאות על ידכה ולטוטפת בין עיניך" (שמות יג, טז). הממשות כמעין שלט המבליט את ייחודינו משאר עמי העולם. וכבר אמרו חז"ל במדרש מכילתא (לא' ט'): "כל דבר שנתנו ישראל נפשם עליו...נתקיימו בידם, ואין ניטלין" (אינם נלקחים מהם לעולם). (בני ציון)

ויזעקו ותעל שועתם אל האלקים (ב', כג')

לפעמים נתעלמין בבה" עיבור, וצריכין לצעוק ע' קלין, שהוא בח' צעקת היולדת, ועי"ז נתגלין ונולדין המוחין וכו' (ליק' א' כא).

והנה עיקר כל הגליות, בפרט גלות מצרים, הוא מחמת פגם הדעת, וע"כ גזרו המצריים על הבנים דייקא להשליכם למים. וישראל צעקו אל ה', זה בח' צעקת היולדת, שע"ז נולדו המוחין, ונתגלה משה, שהוא הדעת, ובא ממדין וגאלם. כי המצריים רצו להעלים המוחין ח"ו, ועל כן גזרו על הבנים, שעל ידם ממשכין המוחין מדור לדור, שבשביל זה צריכין להשאיר אחריו בנים בעולם, ועיקר הוא בנים זכרים, שהם בח' דעת מיושב (ליק' א' לה). כי עיקר הדעת נמשך ע"י הזכרים, ועל כן נתחכמו המצריים להמיתם ולהשליכם למים, כי שם במים הוא תעלמות המוחין, כי משם מוציאין המוחין ע"י צעקה שהם בח' ז' קולות שאמר דוד המלך על המים, כי המים בח' דעת, כמ"ש "כי מלאה הארץ דעה וגו' כמים" וכו', והמצריים רצו מוהיפך אל היפך, להעלים המוחין ע"י השלכת הבנים אל המים, שימותו שם ח"ו, ויתעלמו המוחין ח"ו, וישראל עשו את שלהם, ותפסו אומנות אבותם, ויצעקו בני ישראל אל

סיפור לפרשה

"ויסתר משה פניו..." (ג' ו')

מעשה בגביר עתיר נכסים, שידו היתה קפוצה לכל דבר שבצדקה. והגיעו הדברים לידי כך, שעניי המקום היו מונעים עצמם מלבוא לביתו של איש זה, ששמו ייצא לפניו כקמזן שאין לו תקנה. פעם נדמנו לאותו המקום תלמיד חכם, שהיה אוסף תרומות משעם מוסד תורני נודע. מפאת כבודו של אותו התלמיד, הצטרף אליו שמש הקהילה. ויחדיו עברו מבית לבית, והתרימו את בני המקום למען המוסד. כשהגיעו לביתו של אותו גביר קמזן, אמר השמש לאותו תלמיד חכם: "לבית זה אין טעם להיכנס, שכן גר בו קמזן ללא תקנה". אך אותו תלמיד חכם עמד על-כך שלא פסחו על אותו איש קמזן, שנראה לעיניהם ליד אחד החלונות. צלצל השמש פעם ופעמים בפעמון, ולאחר שהיה ארוכה, נפתחה דלת הכניסה, ואחד מבני הבית הפטיר בקצ-רוח: "אבא איננו בבית". מיד עזבו התלמיד החכם והשמש את המקום. כשבלבם זעם עצור, על לקול המעידות של אותו עשיר, המלמד את בני ביתו "חז"ל אמרו במסכת שבת (קכ"ו ע"א): גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני השכינה, עתה התחור לי היטב פשרו של מאמר זה. שכן, מצנינו אצל משה רבנו, שהסתיר את פניו כשראה את השכינה מתוך הסנה. ואילו אותו גביר קמזן, המסרב לתרום לכל דבר שבצדקה - אינו מסתיר רק את פניו, כאשר הוא רואה אורחים הבאים להתרימו, אלא מסתיר את כל רמ"ח איבריו..."

שבת שלום!

"ויהי כי יראו המילדת את האלוהים" (א' כא')

רבי זאב צ'צ'יק סיפר בשם יהודי זקן מופלג, שזכה להכיר את אחד מתלמידי ה"קצות החושן", וכך סיפר התלמיד לאותו זקן מופלג: בסוף לימודי אצל מורי רובי, בעל "קצות החושן", לפני שנסעתי הבייתה, נכנסתי אל הקדש פנימה, כדי להתברך בברכת פרידה מרבי, בעל "קצות החושן". כשנכנסתי ואמרתי לרבי שבאתי להיפרד, לא אמר לי מאומה, אלא רק תפס את ידי בידו הקדושה, והחל לומר בקולו המתוק מלה מלה: "שמוח בחור בילדותך, ויטיב לבך בימי בחורותיך, והלך בדרכי לבך ובמראה עיניך" (קהלת יא' ט'). וכאן הפסיק לרגע קט מורי רובי, בעל "קצות החושן", ומיד המשיך והחל לזעוק בקול גדול את המשך הפסוק, כשהוא מנענע בחוזק את ידי, ומושך ומטעים את המלה: "ו...ד...ע...!". כשפניו הטחורות בוערות כלפניו איש - "כי...על...כל...אלה...ויבאך". האלקים... במשפט...". וסיים התלמיד את סיפורו לאיש הזקן, ואמר לו: שנים על גבי שנים עברו מאותו היום שבו נפרדתי ממורי רובי, בעל "קצות החושן", אך הפחד שלי מלעבור חלילה על עבירה, ואפילו נדנדק קל של עבירה, הוא איום ונורא. כיוון שכל הזמן מהדהד באוזני קול זעקת בעל ה"קצות החושן", הזועק: "ד...ע...!". כי...על...כל...אלה...ויבאך... האלקים...במשפט!

לעילוי נשמת אברהם בן אסתר ז"ל כ"ז טבת

הצלחת אורן בן דליה הי"ו זיו בן אסתר הי"ו בברכת הצלחה

שישי ארז יצחק בן סאסיה צופיה הי"ו אסתר בת סאסיה צופיה תח" בברכת הצלחה ברוחניות וגשמיות

לעילוי נשמת יוסף חן בן מרדכי ז"ל

מאיר בן ציפורה הי"ו מלכה בת רינה תח" ברכת זרע של קיימא ושלום בית

להזמנת הציונים שמופעיים בעלון להתקשר: יהושע וייסמן טל 02-5402623

לרפואת והצלחת הרב והרבנית שליט"א

לעילוי נשמת שלמה מילשטיין בן יעקב ז"ל

מנחם בן מרתיהו ישראל להצלחה ברוחניות וגשמיות

יצחק יפת בן אסתר הי"ו דניאל בן סאסיה הי"ו הצלחה והצלחה ברוחניות וגשמיות

יהורם בן שמחה ובני משפחתו הי"ו ברכת הצלחה ברוחניות וגשמיות

עודד לביא בן אסתר ובני משפחתו הי"ו ברכת הצלחה ברוחניות וגשמיות מזל טוב להולדת הבת